

ΣΚΕΦΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

— «Φεμινισμός» γιά τις περισσότερες γυναίκες σημαίνει... τό δικαιώμα να έχουν πολλούς φίλους! (Ζ ό ρ ε Κ ό ρ ε τ ε λ ί ν γ).

— Η μόνος θύλαξ τις όποιες ή γυναίκες έννοούν, είναι αυτές που έμπνεύνουν ή ίδιες, (Σ ό φ ί α Α ρ ν ο ύ).

— Δύο είδων γυναίκες δέν πρέπει νά γνωρίζουμε ποτέ. Αύτές που δέν μάς αγαπάνε, κι αυτές που μάς αγαπάν. Μεταξύ των δύο αυτών είδων, υπάρχουν και χίλια δυό άλλα είδη χαριτωμένων γυναικών, τις όποιες όμως δέν ξέρουμε νά εκτιμήσουμε... (Π ί ε ό Λ ο υ ί ο).

— Η γυναίκες θα ήσαν φρικτές άν ήμοιαζαν μέ τή αντίκείμενα έκείνη, μέ τή όποια τις παραβάλλουμε όταν θέλουμε ή ίδια, σε λίγο, κελουσόμα, (Υ π ο κ ό μ η ς ν ή Υ ξ ά ο ν).

— Η φιλαρέσκεια των γυναικών δέν αποτελεί έγκλημα στό μάτια των άλλων γυναικών, παρά μόνο γιατί έπιμαζεί τή δική τους, (Α λ φ ό ν σ ο ς Κ ά ρ).

— Το πρώτο πράγμα που κάνουν δύο γυναίκες όταν συναντηθούν, είναι τό νά ζητήσουν ή μία τή άλλη γιά νά τής έδωη κάτι γελοίο... Κατόπιν αυτού αρχίζουν γάλληλολακεύονται, (Α Ρ ι κ ά ρ).

— Η γυναίκα δίνει τή ζωή, ή γυναίκες όμως τήν ξαναταίφουν... (Μ ω ρ ί ς Ν τ έ Β α λ έ φ).

— Σε κάθε παράλογη αίτηση γυναικών, ό ξύπνος άνθρωπος λέει πάντοτε «ναί». Έτσι έχει τήν ελπίδα ότι αυτή ή ίδια, σε λίγο, από πνευμα άντιλογίας θα πη γιά τό ίδιο πράγμα «οχι»... (Ν τ έ Μ π α λ ζ ά κ).

— Η γυναίκες δέν ξέρουν παρά ένα μόνο πράγμα: αυτό τό όποιον έπαθούσαν... (Β ί Π α ρ ι ζ ι έ ν).

— Τήν εποχή της πολιορκίας τού Παρισιού, όλες ή γυναίκες έφταγαν κούκας σκυλλών... Ο Παρισινός, ύστερ' απ' αυτό, είχαν έλπίσει ότι θα γίνονταν κι αυτές π ο σ τ ε ς σάν τους σκυλλούς... Άλλοίμονον όμως! Άντι νά λάρουν από τους σκυλλούς τήν πίστη, πήγαν τά δόντια γιά νά δαγκάνουν! (Α ό ρ. Σ χ ό λ λ).

— Κανέναν δέν γνωρίζει τις γυναίκες, γιατί αυτοί δέν που τις αγαπούν τις βλέπουν από πολύ κοντά, αυτοί δέ που δέν τις αγαπούν από πολύ μακριά... (Σ ά ρ λ Ν α ρ ρ έ θ).

— Η Παρισινή ακολουθεί τή μόδα όπως τό σκυλί τον άρμέντη του. Η ξένη δέ, όπως... ό τυφλός τό σκυλί του, (Α λ έ ξ. Λ ο υ ν α ς, π ό ς).

— Η άρετη πολλών γυναικών μοιάζει μέ τή καλύτερα έκείνη που κροφούν τό ζωλοκαί στις πολυθρόνες των σαλονιών. Μόλις εμφανιστεί κανέναν έπισμως ή πλούσιος έποικότης, τή καλύτερα κάνουν άμέσως φτερά!... (Α ί ο ν έ λ. Ν α σ τ ό ρ).

— Η γυναίκες δέν εκτιμούν ποτέ τις φυσικές. Όπτε τις δικές τους, όπτε των άλλων, (Ε τ ι έ ν Ρ έ θ).

— Η τιμωρία αυτών που αγάπησαν πολύ τις γυναίκες είναι... τό νά τις αγαπούν πάντα... (Α ρ ο ε ν Ο ύ σ σ α ί).

Η ΓΕΦΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Άπ' όλες τις πόλεις της Εσθονίας τις περισσότερες γεφυρές έχουν ή Βενετία και τό Άουτελόβαιο. Η μέν πρώτη έχει 450 γεφυρές, ή δέ δεύτερα 300. Έπειτα έρχεται ή Πετρούπολις μέ 130 γεφυρές, τό Βερολίνο μέ 50, ή Βιέννη μέ 25 και τό Λονδίνο μέ 20 γεφυρές.

Άρουν, όρθες στό τείχι αλλάζαν τό θοιαμό τους και γουζάσαν τους έθθους...

Όταν ό Κλειμένης έβρισσε στη Σάση τελλάλθηκε από τή λήθη του. Όλοι έλεγαν ότι ό Θεός Άργος και ή Ήρα δίδεσαν τό νού του γιάτι καθόβους τους βομάς τον. Όποσδήποτε ό Κλειμένης έπαιθε μανία καταδιώξεως και αυτοκτόνησε, βυθίζοντας τό έζφορ στην καρδιά του...

Έτσι έσώθηκε τό Άργος τά επάλθησαν οι χορημοί, άφορ ε ή ή λ ν κ ι α έ ν ξ ι κ η σ ε τ ό ν ά ρ ο σ ε ν ι α θ ε. Για άντία τμη και άνάμνηση τού κατορθώματος αυτού, οι Άργείοι καθέστησαν τελετές. Της γυναίκες που έπασαν τή μάχη τής Ήρας επί της λεγομένης Α ρ γ ε ι α ς Ο δ ο β, και άνάμνηση νά γίνονται κάθε χρόνο, τήν επέτειο της μάχης, τά «Υ θ ρ ι ο τ ι κ ά», τελετή κατά τήν όκαιν ή γυναίκες έφραγαν άντροκούς ζιτόνες, ζυμώδες και τά άπατα των άνδρων, ένα ό άνδρες ν' ακολουθούν τήν παρέλαση ντυμένοι μέ πέπλους και καλύτερες γυναικών!

Στήν άπάντη ήρωίδα και ποιήτρια Τελλέλλα, που έσασε τήν πόλι τους, οι Άργείοι άνένεμαν μεγάλες τιμές. Έστρεψαν σε διώμισι μέρος ζάλανο τό άγαμά της, έργο τού Άθηναίου γλύπτη Νικηράτου. Κοντά τού θέατρο και μπροστά στό ιερό της Αφροδίτης ή γάλανη αυτή Τελλέλλα όρθοντο έξόχως όμοια—όπως μάς διηγείται ό Πανασιανός. Το παρθενική της ήταν ήγεμονικό, ένγενιακή και άρνεωπι ή μορφή της. Στά πόδια της είχε ββλία. Στά χέρια της κρατούσε κρήνος, τό όποιον έτοιμαζόταν νά φορέσει στό χροφάτι της.

ΑΡΧΑΙΟΦΙΛΟΣ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ό φούρναρης που πλούτησε πουλώντας ζύμια ψωμιά. Η εκδικησις του κελάτου του. Πως την έπαθε ό Σαρικόπος. Ένας μαθητής που τον κάνει τό δάσκαλο. Η βασιλισσα Όλγα κι έ καπετάν Μάντακας. Η Παριανή γρηά και τό ρολόγι, κ.τ.λ.

Ένας γνωστός άρτοποιός των Άθηνών, έπλούτησε από των Βαλκανικών πολέμων, πουλώντας ψωμιά μικρά και ζύμια.

Πρώτη τον δουλειά, μόλις έγινε πλούσιος, ήταν νά χτίση μιά πολυτελή έπαυση, στην έξοχότητα της όποιες είχε τοποθετήση μία μεγάλη μαρμαρένια πλαζα, γιά νά γράφη άπάνω μιά γρηθή επιγραφή.

Πήν όμως προφτάση νά τό κάνει, κάποιος έξυπνος κελάτης τον άνέθηκε τή νύχτα, και έφραγε στην πλαζα, μέ γραμμιατα χρυσά, τήν κάτωτι επιγραφή:

Έλάτε συμπλοταί,
άνοιχε πειλά τό μάτι,
νά θήτε τά μικρά ψωμιά
πως κάνουν τά παλάτια.

Πως ένας φροδοηής
έγινε τραπεζίτης,
πως ένας σουλεριαής
έγινε καθολαής.
κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Όταν ό βαθύλατος φούρναρης είδε τήν άλλη μεριά τήν επιγραφή αυτή, πέταξε τήν πλαζα και δέν τόμησε νά τήν αντικαταστήση.

Μιά φορά ό μακαρίτης καθηγγητής τού Πανεπιστημίου Σαρικόπος, διδάσκων από της έθρας, έξώβρισε τους Βασιλείς και ιδιαιτέρως τόν μακαρίτη βασιλέα Όθωνα.

Ό Σαρικόπος κατηγγέθη γι' αυτό, μέ κατή τάς γενομένας άνακρίσεις, ένας φοιτητής του, Αναστ. Δημητριάδης νουαδόμενος, μακαρίτης σήμερα κι' αυτός, τον έπέκρινε κι' έτσι άπηλλάγη τής κατηγορίας.

Πέψαν πολλά χρόνια από τότε, και μία μερα, βρέθηκαν νά συνταξιδεύουν μέ τό ίδιο άτιμώλο ό Δημητριάδης, βουκηντής πιά, κι' ό Σαρικόπος.

Στό πλοίο είχε άξιόσημο πολιτευτική συζήτησης κι' ββλοι συμφωνούσαν μέ τή γνώμη τού Σαρικόπου. Μόνον ό Δημητριάδης δέν συμφωνούσε μέ τον παλιό διάδασκαλο του, και όχι μόνον δέν συμφωνούσε, αλλά προς έσοτηζήν τής ιδέας του, έφραγε επισηρήματα τόσο λογικά κι' άτράνταγμα, που στενοχωρούσαν τόν Σαρικόπο, μέχρι τέτοιον σημείον, όστε νά σιωπήθ η Ξεφρανα άπάνω και νά τού φωνάζη:

— Έπ' τόλους είμαι διδάσκαλος σου, και ή γνώμη μου είναι ορθότερα και πρέπει νά τήν άκούσθης.

— Και τό ζουράκι τό άκούψουν στό άάνω, τού άπάντησε ό Δημητριάδης, αλλά τό άκούν δέν ζοβαί.

— Ό Σαρικόπος έγινε έξω φρεσών μέ τήν ξύπνη αυτή άπάντηση τού Δημητριάδη και τού φώναζε:

— Άν δέν ήσουν ό Δημητριάδης, θα ό έφράζην.

— Κι' έγώ, άπάντησε ό έξυπνότατος Δημητριάδης, άν δέν ήσο ό Σαρικόπος, δέν θα σου έλεγα αυτό που σου είπα!...

Όταν ό Πρίγκιψ Γεώργιος ήταν Ύγιος Άριστός στην Κρήτη, παρουσίασε μία ήμερα, στη Βασιλισσα Όλγα, που είχε κατεθεί στην Κρήτη, τόν μακαρίτη Γερό-Μάντακα, πασίγνωστο Κρητά άγνωστίη.

— Έλόγιου σου είσσι ή Βασιλισσα; ρώτησε τήν Όλγα μέ τό άφελές και άρμισμαρές ύφος τόν άγωνιστήν της Κρήτης, ό Μάντακας.

— Έλόγιου μου, είμαι άπάντησε γελώντας ή Βασιλισσα.

— Έξάγα έπένεθ ό Πρίγκιψ Γεώργιος:

— Ξέρεις πόσα παιδιά έχει κάνει ό καπετανίος; είπε στη βασιλισσα:

— Πόσα; ρώτησεν ή Όλγα.

— Έχει κάνει, ό φίλος, μέ τρεις γυναίκες, τριανταδύ παιδιά!...

— Τριάντα δύο; είπε έκπληκτη ή Βασιλισσα. Και πόσα σου ζούνε, καπετανίε;

— Τέσσαρα μόνω, άπάντησε ό Μάντακας. Το μεγαλύτερο είναι έκείνο που ποίησε χάρμη ύπνορογο.

— Φοβερό είναι, προσέφη ή Βασιλισσα, τό νά χάζη ζωντες εικοσόετο παιδά!...

— Φοβερό είναι Βασιλισσά μου, είπε κι' ό Μάντακας, αλλά τί νά γινή!... Έγώ νάμα καλά και κάνω άλλα τόσα!...

Σ' ένα σπίτι, στην Πάφο, δηηγητό ό μακαρίτης βουκηντής Νικολάου, είχαν άγοράσει ένα ρολόγι. Ό μικρός τού απτιού θέλοντας νά πάη στό σχολείο, ρώτησε τήν ίδια μεριά της άγοράς τού ρολογιού, τή γαριά του:

— Καλέ καλά (καλάδες λένε τις γαριάδες στην Πάφο), ίντα όμα είναι;

— Κι' ή γαριά κριτάζοντας τους δείχτες τού ρολογιού, άπάντησε:

— Δέν ήξέρω, παιδάτι μου. Νά... τό μαζού βλέψ τήν ντουλάπα, και τό κούτι τό κρεβάτ!...

